

Oscar
en de
ornikop

Harm
de
Jonghe

Met illustraties van Charlotte Dematons

HOOGLAND & VAN KLAVEREN

HET RUPSENPOTTJE VAN OSCAR

De rupsen van Oscar waren groen en de pauwoogvlinder zelf was wat rood en bruin met blauwe ogen op de vleugels.

Wij weten niet precies om welke rups het ging, maar het lijkt erop dat het de pauwoogpijlstaart was, zoals Maria Sybilla Merian (1647-1717) die tekende.

*'Alle rupsen zijn weeskinderen,' zegt Tikkie Vergat.
'Geen een die zijn ouders kent.'*

INHOUD

DE ORNIKOP BIJ HET SLAAPKAMERRAAM	7
HET SCHOMMELEILAND VAN KARAMELLA	11
HET KNUFFELPALEIS VAN DE GROTE MOEDER	17
WOORDEN DIE ALS VOGELVEERTJES ZWEVEN	21
PARADOKSEL GRAMSEKOET, DAT IS ZOET!	25
HET MODDERVELD OP HONNIEMAL	29
STRUIKEN MET SLINGERARMEN	33
CIRKELMENSEN EN DE HOEPEL NAAR ZEE	38
NARE HERINNERINGEN ZIJN KEIEN IN JE MAAG	42
LIEVE MOEDERS RUIKEN NAAR VANILLE	46
DE INKTZWARTE NACHT VAN PRISON-WEETGLIP	50
DE GEUR VAN ZEVENKRUID EN PERZIKBLOEM	55
OSCAR MAAKT EEN SALTO OP DE MAT	59
PICCOLO PICASSO IS EEN PAUW	64
EEN DOUCHE VAN PINDAKAAS EN TOMATENSAP	68
HET RUPSENPOETJE VAN BJOETIE BOBÈL	72
PAUWOOGVLINDERS OP EEN ZWARTE STEEN	76

DE ORNIKOP BIJ HET SLAAPKAMERRAAM

De Ornikop:

*'Doe wat warm's aan, de nacht kan koud zijn. Maar de maan is helder
en het wolkendek dun. We kunnen vannacht een eind komen.'*

In het plafond zit een vochtkring die lijkt op een wolk. Oscar ligt er vanuit zijn bed naar te kijken. Hij kent de plek al heel lang. Vaak was het een spannende wolk waarmee hij naar verre landen kon reizen. Maar vandaag is het een regenwolk en gromt er donder boven het huis.

Oscar denkt aan de dag die voorbij is, aan Melle en Bram op het schoolplein. Ze renden weg met zijn rupsenpotje en juf Spaanhout wilde er niks aan doen. Ze verdwenen om de hoek naar het achterste schoolplein. Hij hoorde het glas rinkelen toen ze het potje tegen de muur gooiden. Wat is er met de twee rupsen gebeurd? Die prachtig groene rupsen, die pauwoogvlinders moesten worden? Zolang ze dat nog niet waren, konden ze niet vliegen. Hadden ze nog wel kunnen wegkruipen naar de bosjes bij de schutting? Nog net voor de schoen van Melle ze zou vinden?

De regenwolk op het plafond rommelt. Het begint te regenen boven Oscars bed. Er vallen een paar druppels op zijn wang. Hij veegt ze gauw weg. Het gordijn voor het open raam ritselt. Door de straat rent een windvlaag. Oscar hoort buiten in de dakgoot een donker geluid. Net alsof een vader zijn keel schraapt. Het houdt op met regenen en als Oscar opzij kijkt, ziet hij de Ornikop voor het dakraam.

Nooit eerder heeft hij zo'n grote vogel gezien. Maar hij is niet bang en blijft kijken. Het is een prachtig beest, een beetje deftig ook met zijn zwarte vleugels en rode borstveren. Het vreemde dier drukt met zijn schouder het raam verder open. Dan maakt het een buiging. Op zijn kop beweegt een rode kuif en er flikkeren daar warempel twee lampjes.

'Ik ben de Ornikop,' zegt de vogel, 'de reisvogel van de Grote Moeder. Zij kan ook niet slapen. Ze weet dat jij steeds aan Melle en Bram denkt en is bezorgd. Daarom stuurt ze mij om jou te halen.'

Het dier plukt een rood veertje uit zijn borst en blaast het de kamer in. Het houdt zijn kop scheef en volgt het veertje met zijn ogen. Het zweeft langs de muur, langs de wolk op het plafond en glijdt dan naar het bed van Oscar.

‘Heb je kraak in je hoofd?’ vraagt de Ornikop. ‘Bruis in het bloed misschien? Of zakt er hersensap naar je benen?’

De Ornikop klappert met zijn vleugels en schuift het gordijn verder weg. Hij is te groot om binnen te komen. Oscar blijft naar hem kijken. Wat gek, denkt hij, zijn ogen zitten niet aan de zijkant, zoals het hoort bij vogels. Ze kijken naar voren, net als de ogen in een mensengezicht. En wat zit er in het zakje op zijn borst?

‘Ik zie al dat je er niet over wilt praten,’ zegt de Ornikop. ‘Zal ik je dan vertellen van de Grote Moeder? Zij is de liefste vrouw van de wereld, speciaal voor kinderen die hun moeder missen. En jij bent je moeder toch kwijt?’

De Ornikop wacht even op een antwoord, maar dat komt er niet.

‘Heb je liever dat ik vertel van prinses Bjoetie en de oude Tikkie Vergat?’ vraagt hij dan. ‘De mooie Bjoetie Bobèl en opa Tikkie, die twee laten je lachen, hoor. Maar de vraag is: *wil* je wel lachen?’

Hoe weet iemand van Melle en Bram, denkt Oscar. En wie zijn de Grote Moeder en Bjoetie Bobèl? Maar vooral: wie is de Ornikop zelf?

Nooit eerder heeft Oscar van de Ornikop gehoord. Hij weet zeker dat het dier niet eens in zijn boek *Alle dieren van de wereld* staat. En is het eigenlijk wel een dier? Het lijkt een vogel, maar waar zie je vogels met lang haar en voelsprietten met lampjes aan het uiteinde? En het meest bijzondere: de Ornikop heeft geen vogelkop. Als je alleen naar het gezicht kijkt, lijkt het een jongen met blauwe ogen en lang haar. Maar is het dan een vogel met een jongensgezicht, of een jongen met vleugels en vogelpoten?

‘Wat ben jij?’ vraagt Oscar. ‘Je praat, maar dat doen dieren toch niet?’

‘Alle dieren kunnen praten,’ zegt de Ornikop. ‘Je verstaat ze alleen niet altijd.’

Zijn voelsprietten glanzen alsof ze pas gepoetst zijn. Hij wipt terug in de dakgoot en kijkt even de straat in. Het lijkt alsof hij glimlacht.

‘Doe wat warm aan,’ zegt hij. ‘De nacht kan koud zijn. Maar de maan is helder en het wolkendek dun. We kunnen vannacht een eind komen. Ik breng je naar het Schommeleiland van de Grote Moeder. Klim maar op mijn rug.’